

הכתוב לחיים

ממאמריו של הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א

לומד ג'ובניק וחייל

את שלום הצאן | חובת הכרת הטוב לאור הפרשה

הכתוב לחיים

ממאמריו של הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א

את שלום הצאן | חובת הכרת הטוב לאור הפרשה

ב.

אין אדיר - כבן עמרם!

וזה לא רק במדה שנתעטר בה על ידי בוראנו: והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה (במדבר יב ג), אלא בהנהגה הפלאית שהורנו אורח חיים למעלה למשכיל בהקפידו כל חובת הכרת הטוב ואפילו לדומם שקבל הניה ממנו.

בקבלו - בהיותו בן שמונים שנה - את השליחות האלקית לדון את המצריים במצרים י"ב חדש (משנת עדיית) יחד עם אהרן אחיו מנוע הוא מלהכות את היאור ולהפכו לדם לפי שהגן היאור עליו בשעה שהגיע לגיל תשעה חדשים והשלך לתוכו בתבת הגמא שעשתה לו אמו מעת לא יכלה עוד הצפינו ולפיכך אין הוא רשאי להלקותו לא בדם ולא בצפרדעים, ואחיו הגדול ממנו בשלש שנים הוא הנבחר לכך.

ונשלש הדבר במכה השלישית העתידה להכות את עפר ארץ מצרים ולהיותו כנם שלפי שלא היה העפר כדאי ללקות על ידי משה שהרי הגן עליו כשהרג את המצרי ויטמנהו בחול, לפיכך לקה רק על ידי אהרן.

הא קמן, שגם בדבר הנעשה מאיליו כהטמנת התבה במי היאור וכקבורת המצרי בחול, שאף שדוממים הם ולא ינטרו לו כלל את כפיות טובתם אין הגבורה יכולה לצוות את משה ליתן ידו לקלקולן במכות שהרי הגנו עליו בשחר נעוריו.

ותופש צדיק דרכו עד המלחמה האחרונה שמודיעו ה' שלאחר שיקח בה את נקמת ה' במדין יאסף אל עמיו (במדבר לא יב) ולפיכך לא רצו שנים עשר אלף חלוצי הצבא ללכת עד שנמסרו על כרחן, וישלח אתם משה - אף שאמר לו הקב"ה ליקם בעצמו את נקמת ה' במדין משלח הוא את אחרים לפי שנתגדל בארץ מדין ואינו בדין שיהא מְצַר למי שעשה לו טובה, והמשל אומר בור ששתית ממנו - אל תזרק בו אבן. (במדבר רבה, כב ד')

והיינו שגם בלאו שיפרש הקב"ה שיחתו מבין משה מעצמו שלא יתכן שכונת הבורא היתה לחייבו בעצמו ליקום נקמתו ממקום שעשה לו טובה ושתה ממנו ועתה יצווה לזרוק בו אבן.

ואף אתה אל תתמה על מה שפרש הוא עצמו מהאשה שכה היטיבה עמו ובמשך עשר שנים השליכה לו לחם לצינוק שהושלך אליו על ידי אביה כהן מדין (ילקוט שמות) ובכך הצילתו והיא האשה הכשית שהכל מפליגים בצדקת מעשיה הטובים (במדבר יב א - ברשי"י), והסכימה עמו דעת הבורא (שבת פז). באמור לו: ואתה פה עמוד עמדי, ולדעת הדיוטות כשלנו אין לך כפיות טובה גרועה מזה. וזה אינו כי אדרבא על עלויה של צפורה אשתו באה ועולה מהתעלותו של אותו איש מצרי שדלה דלה אותם מהשקת שהושלכו לתוכה והצילן מן הרועים, ומכיון שהוא נשאר דבוק בשכינה ומדבר

מבקש יעקב - בחיר שבאבות - אדם שבמרכבה - לישב בשלוה, בארץ מגורי אביו בארץ כנען ובחלקת האדמה שקנה לו מכספו כדי שתהא ישיבתו בתוך שלו, ושם מיסד הוא את ישיבת 'אהל יעקב' להגות בחברותא עם יוסף בנו, בן לעקרת הבית שמתה עליו בבואו מפדן וקברה בדרך בית לחם בעוד קברת ארץ לבא אפרתה. הבחור בן הט"ב שנים שזיו איקונין שלו דומה לשל אביו ובהיותו בר חכים מוסר הוא לו את כל מה שלמד בי"ד השנים שטמן עצמו בבית שם ועבר, וברוב אהבתו עושה הוא לו כתנת פסים שסביב פס ידו נתן מילת. (שבת י' ברשי"י)

ויהי היום מבקש האב - בן הק"ח שנים - (רשי"י סוף תולדות) מתלמידו וחברותתו שיפסיק מגירסתו בפרק עגלה ערופה (מה כז ברשי"י) לצורך קיום מצוה שאי אפשר לעשותה על ידי אחרים וילך ויראה את שלום אחיו ואת שלום הצאן וישיבהו דבר. [חפץ שיהא שליח מצוה גם בשובו ולא יזוק]

ובמדרש רבה (פד יג) תמהו את שלום אחיך ניחא, אלא מאי ואת שלום הצאן? הדא אמר שצריך אדם לשאול בשלום דבר שיש בו הניה ממנו, כלומר שראוי להזכיר עליו דרישת שלום מיוחדת כמו ששואל על אדם. (עץ יוסף)

האדם הגדול הרגיל לידור נדרים בשעת צרה ואשר התנה (כח כא) שבאם יזכה אלקיו להיות עמדו ולשמרו בדרך שהינו הולך ויתן לו לחם לאכול ובגד ללבוש וישיבה בשלום אל ביתו - יהא ה' לו לאלקים כלומר אני מקבל עלי מעתה שהקל יתברך המרחם יהא לי לאלקים ויתנהג עמי במדת הדין (ספורנו שם), וכך מברך הוא את יוסף בנו (מח טו) האלקים אשר התהלכו אבתי לפניו... האלקים הרעה אתי מעודי עד היום הזה (אתה שעשית עמדי חסד - ספורנו) מלמד כאן את בנו אחד מיסודי התורה ומעיקרי הדת: שמן הדין צריך האדם לשאול בשלום דבר שיש לו הניה ממנו כמו שסברה פשוטה היא לשאול בשלום הבנים של האב שהם אחים של הדורש ולצורך זה ראוי להפסיק את החברותא ולהשריש בלב מי שעתידי להיות רעה ישראל (מט כד) כי חובת אדם הברוא בצלם לשאול וק"ו להכיר ולא לכפור בהנאה שבאה לו מדבר כלשהו ואף שאינו אדם אלא הצאן שמבשרו יאכל ומגזיו יתכסה. - חובת הכרת הטוב.

תתן אמת ליעקב!

בתורה מצוה לנו משה והוריש לקהלת יעקב הוזהרנו שלא לתעב מצרי (דברים כג ח) אע"פ שזרקו זכרינו לאיור - מפני שהיו לנו אכסניא בשעת הדחק (רשי"י שם) ולפיכך דור שלישי יבא להם בקהל ה'.

לכולנו זכור כמה 'כוכבים' עטרו את האכסניא הגשנית שהושיבו בה המשנה למלך מצרים, ואלו ארוחות 'גורמה' הוגשו לנו שם - מהדגה ועד לקשאים והאבטיחים (במדבר יא ה) ודי באלו להחזיק לנצח כמיטיבים לנו ולפתוח בפני דור שלישי שלהם לבא עמנו בקהל.

עמו באספקלריא המאירה ולא קם עוד כמשה - זהו עבודה תשלום הטובה המעולה, וכל כולה מוקירה ומעריכה את עליתו לשמי רום, ולהיותו מחציו ולמעלה אלקים. (עיין חת"ס י"ד תשובה קמ"ט - שכל מדרגת מעלת עבודת ה' שמחה היא לאשתו)

ג.

תתן חסד לאברהם!

עמוד החסד נזקק לצאת בליל הפסח למלחמה אבודה מראש כדי לקדש את ה' ולהשיב את לוט בן אחיו מיד ארבעת המלכים שגברו על החמשה - מלכי סדום, עמורה, אדמה צבויים וצער ולקחו את כל הרכוש ואת כל אכלם וילכו.

וקוי ה' החליפו כח, רצו ולא יגעו ונתן ה' לפני הניעור ממזרח ו"ש לשל מאות ושמונה עשר" חניכיו מלכים, והכניעם בנשק הלא קונבנציונאלי של עפר שהפך לחרבות, וקש נדף שהפך לחצים וישב את כל הרכוש וגם לוט בן אחיו ורכשו השיב וגם את הנשים ואת העם, זכה לעמוד במטרה הקדושה של קדוש השם ושחרר את כל החטופים בשלום בלי לערוך שום משא ומתן.

מי פעל ועשה - קורא הדורות מראש הוא ה' הראשון ואת האחרונים הוא. (הפטרת לך לך)

ואמנם אברם היה דואג שמה יענש על כל אותן הנפשות שהרג והודיעו הבורא שהוא מגן לו ולא יענש עליהם כי כבר נגמר דינם להריגה עוד קודם לאותו הלילה ואברהם - הכם ורדפם - היינו שכבר היו בבחינת גברא קטילא ומוכה, ולפיכך רשאי לרדפן ואינו נענש על הריגתן.

אך בעברו בשובו ליד הבור שלשם נפל מלך סדום והצילו, הציע הוא לפניו ליתן לו את כל הרכוש והרים אברם ידיו לקל עליון בשבועה שלא יקח מחוט ועד שרוך נעל לעצמו מהשבי ואף אם יאמר ליתן לו מבית גנזיו שכר לא יקח, כדי שלא יתרברב ויאמר שהוא העשיר את אברם.

בלעדי!

מאכל העבדים שהלכו אתי וחרגו כלי זיינם להלחם עמי, וכמו כן ענר וחבריו שישובו לשמור על הכלים הם יקחו חלקם.

ואע"פ שקביעה זו מקוממת שבשלמא העבדים שנכנסו למלחמה וכעדות הכתוב: הוא ועבדיו ויכם בדין הוא שיטלו שכרם משלם, אבל ה'פרזיטים' שרק חממו את הכסא וישבו ושמרו על הכלים למה מגיע להם, ועוד בשוה ללוחמים.

ויהי מהיום ההוא והלאה, נתן אברם אשר ידעו העל הבירה כי יצוה את בניו וביתו אחריו לעשות צדקה ומשפט, שחובת הכרת הטוב והמשפט העולה מכחה היא להשוות לכל הנושא בעול התפקיד שהוטל עליו ועושהו בשלימות ובנאמנות ולפיכך כחלק היורד למלחמה וכחלק היושב על הכלים.

ודוד מלכא משיחא שמתעטר ג"כ בויהי דוד עושה משפט וצדקה, שפרשו חז"ל (סנהדרין ו') שאיזהו משפט שיש בו צדקה זהו ביצוע, מאמץ בחום את הוראות של אבינו אברהם ומשימה לחק ומשפט מהיות ההוא ומעלה כחלק היורד למלחמה וכחלק היושב על הכלים יחדיו יחלוקו.

אנשי החק ומשפט התורניים קובעים ומחוקקים שהכל שוים אצל הכרת הטוב, וכל שעושה האדם את המוטל עליו וממלא תפקידו בנאמנות זכאי הוא לתגמול זהה לבעל התפקיד [שלאכארה] הוא משני וזוטר.

ורק כאשר חש משה [שלא באופן נכון] את הפורק עול מצוארו ומטילו על כתפי חברו כחששו שבקשת בני ג' ובני ראובן לא לעבור את הירדן ולהתישב בעברו המזרחי באה כדי 'להשתמט' זועק הוא בלשון תמיהה (במדבר לב ו') האחיכם יבאו למלחמה - ואתם תשבו פה, זו תרבות אנשים חטאים.

אך כאשר בארו היטב את תכניתם המחושבת היטב שבם מוכנים להחליף חושים לפני בני ישראל, ובמשך י"ד שנים [שבע שכבשו ושבע שחלקו] להעדר מבתיהם זכו והנחילו לכנסת ישראל את פרשת תנאי בני ג' ובני ראובן וזכו

לזאת הברכה (דברים לג כא) כי עשו צדקת ה' במה שהאמינו דבריהם ושמרו הבטחתם, ויתירה מזו כי חלקת קבורת המחוקק והוא משה הספונה וטמונה מכל בריה נמצאת בנחלתם. (רש"י שם)

מכאן למדנו: ההשתמטות מכל עול בעת שאחרים נוטלים על כתפיהם עול מלחמה - אסורה היא ותמוהה היא האחיכם יבאו למלחמה - ואתם תשבו פה.

אבל הנושא בעול המלחמה ואפילו שאינו מעורכי המלחמה אלא ג'ובניק היושב על הכלים הורו אבות האומה - אברהם הניעור ממזרח ודוד משיחנו - כי זו הצדקה והמשפט שיחידיו יחלוקו.

ועל אחת כמה וכמה כשהעד בנו המצביא הדגול שרגלי חילותיו מצליחות לעמוד במלחמה רק בשעריך ירושלים - שעוסקים בתורה (מכות י'), והניעור ממזרח גילה באזינו שרק מפני שעשה אנגריא בתלמידי חכמים והוליכן למלחמה נשתעבדו בניו למצרים מאתים ועשר שנים (נדרים לב.) ושעל ידי מלחמה זו הוריקן מן התורה ועשאן כבור ריק. (שם)

ופחד יצחק היה לנו להודיע לבני המחופש בתלבשת העשויות שיחס הגומלין בין שני בניו הוא שכל זמן שהקול קול יעקב מצפצף בבתי כנסיות ובבתי

מדרשות אין הידים ידי עשו שולטות ביעקב, ורק כשהקול קולו של יעקב ורפו ידיו מן התורה מגרה בנו ה' את הכלב ועשו וכדו עמלק באים לרדותנו ברצועת המרדות.

על כן חובתנו ליקר את יקרתן של יושבי בתי המדרשות המתחזקים במשמרותיהם ומשמיעי קול בעזרה של עול התורה ויגיעתה תוך עמל וריתחא דאורייתא שנותנים עוז למלכנו המלמד ידי עורכי המערכה לקרב ואצבעותיהם למלחמה, מפיל מצדם אלף ורבה מימינם חוזים המה בעיניהם היאך ירמסו כפיר ותנין ועל שחל ופתן ידרכו ומודים כאחד כי רק ה' השם עליון מעונו - הוא מחסם ובו ועליו ישליכו מבטחם.

והמה ומפקדיהם מריצים קלטות למנהלי וראשי הישיבות בתחושה עילאית שרבות רעות צדיק ומכולם מצילים ה', הפודה נפש עבדיו וממותת רשע ברעה ושנאי צדיק יאשמו. ועין בעין יראו כי חנה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם.

נפשנו חכתה לה' - עזרנו ומגננו הוא! כי בו ישמח לבנו - כי בשם קדשו בטחנו!

אבל הנושא בעול המלחמה ואפילו שאינו מעורכי המלחמה אלא ג'ובניק היושב על הכלים הורו אבות האומה - אברהם הניעור ממזרח ודוד משיחנו - כי זו הצדקה והמשפט שיחידיו יחלוקו

זכות העלון נודבה לזיווג הגון לאהרון בן חנה שיחי' בקרוב ממש

מעל ל-13,000 ש"ח
כבר נתרמו בס"ד

מה הקשר בין חדשות לר' חיים קניבסקי זיע"א? מה הקשר בין רב החובל לחיסוני הקורונה? מה הקשר בין לקיש לדור שלנו? מתי היא שעת המבחן? מה הקשר בין חולדה, בני ברק וחולדאי? מה הקשר בין גנץ ולבני הישיבות? מה הכוח של תמונת רבו לפניו? מה גרם לחברת פייזר להעלים מחיינו? מה גרם להקשר בין מזמור לתודה ולאסון מירון? איך לא הבנו את גודל האסון האחים? המילים העוצמתיות: תוך הרפש והמדמנה השוטפים לפניך מהקברניט היושב בתבת סין הלוחשים לקראתי הצטרף משימה יחידנית ופרטנית לילך נמוד לי, ואולי רק מעצם ספר עצם הנחת רוח שנזקק לזכותי ראל ואל תחת! בטוחני כי תהיה בין קורח לפנטאוז? האם באמת את האזהרה והמניעה מגרמת נינו ולשפוך חמתנו על הנשים לינו, ונטול את הקורות הכבדות הנפשות הרוני מירון, וממרוסקי ידה שכולם היו גברים מסלתה ת הדם הזה. יש שטר לחיים?

גדודות ההיסטרית והמפעימה אסון מירון פסח על עזרת הנש הנרקם לעינינו? מי הם המסוד חובתנו להטות אזן ולב לפסוק בסביבותיך אחוז היטב בעץ הנ נח. ואל תאמר לנפשך - מי סו לכולם, תהיה עדכני ככולם - כי בכחי ובעצמתי וליתן ברכה ל מלחמות ה' אשר אני מחבר דן כאשר אני ממליך עלי את בורא התלמיד חכם- היחיד - שראוי י תדאירן שולטים במזג האויר? סילוק השכינה מתוכנו והחילו שבתוכנו ועל הכרבלתא המעט המנויות לעיל ואשר נבו את חו נבעת זאב, מהרוני המטוס בא ושמנה של היהדות החרדית ו

יצירת המופת האינטלקטואלית מכתבי הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א מחכה רק לתרומתך

ג' כרכים - 682 עמודים מלאים במאמרים שנכתבו ב-3 השנים האחרונות
חלקם הופיעו בעלון 'הכתוב לחיים' וחלקם מעוד מקומות.

הזדמנות חד פעמית לזכות לנצח בזכות הפצת התורה:

פטרון נתרם - 6,000 ש"ח	פטרון המהדורה - 20,000 ש"ח
פטרון שומר - 9,000 ש"ח	נר זכרון - 530 ש"ח
פטרון כרך ג' - 11,000 ש"ח	פטרון מאמר - 260 ש"ח

זה הרגע שלך לקחת חלק לנצח, בתורת הנצח!

זכור! בזכות התורה ולומדיה - ינצל העולם

להנצחה, תרומה ופרטים נוספים: 054-84-720-75 חיים אשכנזי
או דרך ישיבת ביתר בנדרים פלוס